

Za našo deco.

Danijel Defoe:

Robinson Crusoe.

(Dalje.)

Brcnil sem ga z nogo, ali on se ni premaknil. Nato sem pomislil, da je bolje, če ostane tu. Če je mene tako prestrašil, bo prestrašil še bolj divjake, če bi prispeli do sem.



Nato sem začel pregledovati pečino. Jama je imela nepravilno obliko, veliko kakih 20 stopinj čez križ. Na nasprotni strani od vhoda je bila še nadaljnja luknja, pa tako majhna, da bi mogel skozi njo samo po vseh štirih. Nisem hotel iti dalje, ampak odločil sem se, da bom prišel zopet drugega dne s svečo, ki sem jih izdeloval iz kozjega loja.

Drugega dne sem se res splazil skozi tisto ozko luknjo. Dospel sem v drugo jamo, ki je bila kakih 20 stopinj visoka. Svetlost od sveče se je odbijala od sten v tisočih leskih. Iz česa je bila stena? Ne bi bil vedel povedati, ali je to zlahkno kamenje, zlato ali navaden kristal. Pa naj si bo karkoli, gotovo je bilo to najvarnejše zavetje na vsem otoku. Tla so bila ravna, stene pa docela suhe, nikjer ni bilo sledu vlage.

Tako nepristopno mesto je bil baš, kar mi je bilo treba. Odločil sem se takoj, da bom prenesel sem ves svoj smodnik in puške.

Drugega dne je stari kozel poginil. Da se ne bi usmrdel, sem telo zakopal pod neko skalo, to mi je bilo lažje, kakor pa da bi ga bil izvlekel iz jame.

VII.

Petek.

Tako sem končal dvajsettretje leto svojega bivanja na otoku. Da me ne bi bil mučil večni strah pred divjaki, bi bil tu popolnoma zadovoljen, čakajoč mirno dneva, ko me Bog pokliče k sebi. Moja papiga je še živela. Z velikim zado-



voljstvom sem poslušal besede, katere sem jo bil navadil. Moj verni pes je živel šestnajst let, pa je poginil od starosti. Mačke so se bile tako po-

množile, da so mi bile v škodo in sem jih moral pobijati. Nekatere so izginile v gozdu in so tam podivjale. Bilo je meseca decembra. Tu je bilo jako toplo in napačil je čas žetve. Nekega jutra sem vstal zarana, da bi dovršil žetev na svoji njivi. Prestrašil sem se, ko sem zagledal na obali ogenj. Bilo je to na tisti strani otoka, na kateri sem stanoval.

To odkritje me je zelo vznemirilo. Rekel sem si: »Če pridejo divjaki na mojo še nepožeto njivo, bodo takoj vedeli, da živi kdo na otoku, pa ne bodo odšli, preden me ne najdejo.«

Vrnil sem se domov in sem splezal na vrh pečine. Ležeč na trebuhu sem videl skozi daljnogled pet čolnov in trideset divjakov, ki so plesali okoli ognja.

Nato sem videl, da je nekaj divjakov šlo k čolnu in je od tam izvleklo dva človeka, da bi ju ubili. Enega so imeli takoj na tleh in so ga začeli razsekavati na komade. Drugi nesrečnež pa je stal poleg in čakal, ko pride vrsta na njega. Ko pa je videl, da nanj ne pazijo, je stekel brž po obali baš proti moji strani. Silno sem se prestrašil, ker sem mislil, da se bo vsulo celo krdele divjakov za beguncem. Odleglo mi je, ko sem videl, da ga zasleduje samo njih trojica. Begunec je tekel mnogo hitreje od njih; če bi tako vzdržal pol ure, bi jim sigurno utekel. Na svojem begu je prispel do potočka, ki je žuborel mimo mojega bivališča. Skočil je vanj in je bil kmalu na drugem bregu. Dva zasledovalca sta skočila za njim, tretji pa je postal na obali. Videč, da beži nesrečnik baš napram meni, sem sklenil, da mu pomagam. Spustil sem se hitro s skale in sem tekel proti obali.

Ko me je begunec zapazil, je postal kakor ukopan, tako ga je moja pojava iznenadila. Z



znaki sem mu začel tolmačiti, da mu ne mislim nič hudega storiti. Pozivajoč ga, naj stopi bliže, sem se postavil med njega in prvega zasledovalca, ki se je bil med tem približal. Skočil sem proti njemu in sem ga tako silno udaril s puškinim kopitom po glavi, da se je zrušil kraj mene na zemljo. Med tem je drugi hotel sprožiti puščico v mene. Na njega sem ustrelil in padel je mrtev na tla.



(Dalje sledi.)

Z moštviyo s 16 ose-
bami obogotela.

V Ameriki je na dnevnem redu obravnavana, koje središče je ženska, ki si je slavela za življensko nalogo: poročiti pohabljenca. Ima že za seboj 16 zakonskih zvez. Kakor hitro je zakonateljna ženska zvedela za kako prometno nesrečo, se je požurila, da je začela srečati s požrtvovalno ljubeznijo žrtvi. Svoje skrbi ni razdeljevala kar tako brez cilja. Najprej se je oglasila kot samaritanka, ako so se glasili osebni podatki o ponesrečenem ugodno. Njena špekulacija je bila povsem pravilna; kajti v 16 slučajih jo je doletela kot zahvala za postrežbo zakonska zveza na bolniški postelji. Čez nekaj časa se je pustila ločiti, ali pa se je znebila moža na kak drug način. Od njenih 16 mož živijo le še 4. Najdaljši zakon je trajal 3 leta, večina njenih zakonskih mož pa je umrla kmalu po sklepu zakona že na bolniški postelji. 16 slučaj zakonske zveze je bil tej prefrigani ženski v pogubo.

Hiša se je podrla in gotovi Webster je pri tej priliki težje ponesrečil. Prijazna samaritanka se je lotila s postrežbo ponesrečenca, ki jo je tudi poročil iz hvaležnosti na bolniški postelji. Točno 8 dni po poroki je Webster umrl. Zapustil je ženi opremljeno stanovanje in 10.000 dolarjev. Vse bi se bilo izteklo po sreči, ako bi ne bil začel dvomiti o celi zadevi Websterjev sin iz prvega zakona. Najel je detektiva in ta mu je predložil v kratkem času celo predživljenje matere, katero je pastork ovadil. Zadevo ima v rokah sodišče, ki bode pa prebrisan ženski težko dokazalo v njenem brezvestnem početju kaj po obstojnih zakonih kaznjivega.

Inserirajte!